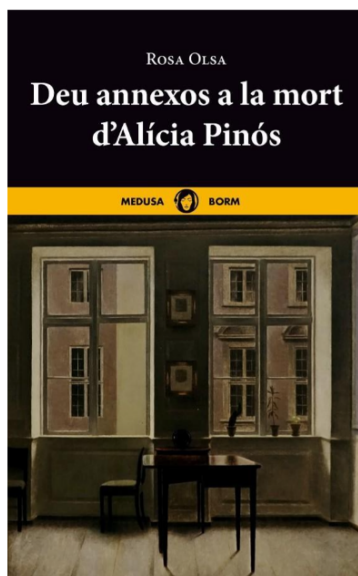

Una amalgama d'històries

Autoria: Rosa Olsa

Títol: *Deu annexos a la mort d'Alícia Pinós*

Editorial: Medusa, 2024

143 pàgines

Una o més nits en una Barcelona freda, allunyada dels nuclis turístics, s'erigeix com l'escenari de la primera novel·la de Rosa Olsa. L'autora, que fins ara havia escrit poesia i narrativa breu, ens submergeix en una ciutat plena de matisos, que embolcalla secrets, policies corruptes, abusos de poder i que és, en definitiva, curulla d'una misèria humana que en cap cas estalvia la roïnesa al lector. Tot i això, també hi ha algun moment en el qual s'escola tímidament la llum, i no només, metafòricament parlant, a través de la bellesa poètica que Olsa proporciona en algunes descripcions –com “els apartaments s'havien transformat en lluernes estampades sobre una tela fosca, i s'omplien, així, de vida”–, sinó també a partir de les accions i conviccions d'algun dels personatges. No en va, la imatge de la coberta (un interior amb finestres del pintor danès Vilhelm Hammershøi) que crida l'atenció per l'espai nu que evoca i pel contrast amb la llum que entra de l'exterior es fa extrapolable a les ombres interiors del tot presents en aquest fil d'històries.

Però anem a pams. *Deu annexos a la mort d'Alícia Pinós* es divideix, com ja avança el títol, en deu capítols breus que podrien ser, fet i fet, històries independents: “Vuit hores

a la vida de CB”, “Topalls”, “Nu de noia sobre tela”, “Un cos al maleter”, “Opereta sentimental en un acte”, “Culpable amb C”, “El que és i el que no és”, “Les diferents cares de la sort”, “Un crit en la foscor” i el darrer, “Contra tot pronòstic”, que clou el llibre i dota de sentit les històries anteriors que s’han construït a partir de vincles i connexions amalgamades. I així, a mesura que es desenvolupen trames d’altres personatges ens anem acostant a l’epicentre de la mort del cas Pinós, mentre passem per la Diagonal i el passeig de Gràcia, però també per la carretera d’Hospitalet, Pedralbes i barris d’extraradi.

Ara bé, aquest microunivers de personatges i de relats que s’alimenten mútuament, i en el qual els polícies són molt presents, s’allunya del que entenem com a novel·la políciaca prototípica, i en tot cas s’acosta més al gènere negre per la crítica intrínseca que es desenvolupa (com la manca de justícia estructural) i l’ambient més tèrbol que retrata. La resolució del cas no és la trama principal, sinó l’eix vertebrador al servei de la fragmentació per estirar les vides dels personatges i desenvolupar altres capes de lectura i la seva posterior reflexió: “I de vegades, les històries són el germen d’altres històries que entreteixeixen trames que lliguen vides a diferents maneres de morir”.

S’ha dit que és “un thriller addictiu”; i és que al llarg de l’obra l’autora dosifica la informació de manera encertada, mentre fa ús de reiterats salts temporals. També que és “una novel·la de perdedors”, de gent obstinada que lluita i navega entre les injustícies i la cruesa; i el llibre posa sobre la taula qüestions incòmodes, com l’abús tant de poder com sexual, o què passa amb totes les vides innocents que han estat injustament condemnades; i al mateix temps es pregunta si val més la pena viure encegat pel concepte de justícia o si seria més apropiat adaptar-se a la manera de fer del món. Mentrestant, l’atzar a vegades aparentment canvia la sort d’algunes persones.

La solitud, la maternitat i/o el sentit de l’art quan esdevé un encàrrec remunerat i deixa de fer-se per pur gaudi són altres aspectes que embolcallen l’obra. Les ganances obstinades de viure d’una noia jove, que malauradament s’escolen i es perden en el pitjor dels escenaris, serveix per denunciar una realitat i altres vides de persones que podrien ser properes, i encara que algunes projecten el desig de viure d’una altra manera –com l’agent Benejam quan s’aferra a demostrar la innocència de Claude

CAR ACT ERS

Bongono–, aquestes, com tantes altres, topen amb un límit. I en aquest interior més fosc i íntim, enmig d’aquesta diversitat i moviment constant que recorda al transitar dels aeroports, Rosa Olsa suggereix més que no revela, perquè, ja ho sabem, a vegades no cal dir-ho tot.

Elisabet Armengol